

متن پرسش

با سلام و آرزوی قبولی طاعات و عبادات شما استاد گرانقدر: الحمدلله توفیق داشتیم که چند سالی مباحث شما را دنبال کنیم و به یک نگاه متفاوتی از جهان بینی دینی رسیده ایم. حالا با توجه به فضای التقاطی که در جامعه هست در بسیاری از امور امر بر ما مشتبه می شود از جمله اینکه ما با یک گروه جوانان ولایی تصمیم گرفتیم در منطقه خودمان فرهنگ مواسات را به حول و قوه الهی ایجاد کنیم و در این خصوص جریان سازی کنیم ان شاءالله. یکی از دوستان مجموعه از فارغ التحصیلان رشته توسعه دانشگاه است و در ابتدای بحث و برنامه ریزی برای تبیین نقشه راه ایشان مساله سیستم و تعیین شاخص و نرخ و ... این مفاهیم رو مطرح کردن و قائل هستند که اگر در این چارچوب برنامه ریزی نشود کار عمل گرایانه است و بی نتیجه. بنده برایم این گره ایجاد شده که چقدر در این مقوله می شود نگاه سیستمی و سنجش محور داشت و آیا با این نگاه از آن نگاه قدسی که به صرف تکلیف نظر دارد و نه سنجش نتیجه دور نمی شویم و اگر شما نگاه سیستمی را تایید نمی کنید چه مدل و الگویی را پیشنهاد می نمایید؟ مثلاً ایشان می گوید باید شاخص های مواسات رو مشخص کنیم بعد برنامه بریزیم و هی آزمون و خطا کنیم و ببینیم که بعد از یکسال چقدر نرخ مواسات افزایش داشته. بعد بنده یکی از سوالاتم این است که شاخص اخلاص که به شدت در ایجاد و تقویت این جریان موثر است چگونه قابل سنجش است و سوالاتی از این قبیل. اگر در این خصوص کتبی معرفی بفرمائید بسیار شاکر و ممنونیم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به نظر بنده نباید خود را مشغول این نوع مباحث کرد. البته متفکرانی مثل گادامر در کتاب «حقیقت و روش» روشن می کنند برای رجوع به حقیقت، لزوماً نیاز به روش خاصی نیست تا بخواهیم در یک نظام مندی سیستماتیک خود را محصور کنیم. به نظر می آید راهی که مقام معظم رهبری به تأسی از روش انبیاء در مقابل ملت گذارده اند و مردم نیز با صداقت کامل در همین راه در حال نقش آفرینی هستند، راهی است که ما باید در آن قدم بگذاریم. این همان حرکت جهادی است که در عین داشتن تعریفی مشخص، چندان هم خود را اسیر تعریف های انتزاعی نمی کند. موفق باشید